

Prædiken søndag d.9. april 2023.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Frygt og stor glæde

Tekster: Apg 10,34-43 & Sl 118,1-2, 14-24 & Kol 3,1-4 & Joh 20,1-18 eller Matt 28,1-10

I dag er alle landets præster som øko kører, der slippes løs for at komme på græs.

Stemningen er løssluppen, for i dag er den vigtigste dag på hele året. Den dag, der sætter alle de andre dage i perspektiv.

Den dag, der er årsag til at man søndag efter søndag fejrer gudstjenesten, fordi hver søndag er en påmindelse om dagen i dag.

Opstandelsesdagen.

Sejren, glæden, gensynet, fornyet håb, Tro, Lys.... Du kan selv fortsætte rækken af positive ord, for det er den slags ord det knyttes til påskemorgens budskab om, at Jesus Kristus er opstået fra de døde.

Hvis du sidder og føler dig en anelse udfordret og føler trang til at sætte et stort spørgsmålstejn omkring hele tanken om at Jesus skulle opstå de døde, og i stedet tænker, at den må de længere ud på landet med, eller tænker at ja, jeg tror på Gud, men jeg udfodres på tanken om opstandelsen fra de døde, så tror jeg faktisk ikke, at du er alene. For når noget så vildt sker, så skal vi ikke bare slukke vores kritiske sans.

At tro i hjertet udelukker ikke at bruge hovedet.

2 af 6

Den sammensatte følelse omkring påsken finder vi allerede her i den første beretning om opstandelsen.

Matthæus lader os vide, at dagen gryr på tredjedagen.

Fredag døde Jesus, som de alle havde sat deres lid til som deres frelser og Herre.

Da de hørte Jesus råbe: "Min Gud, Min Gud, hvorfor har du forladt mig?" må deres verden være brudt sammen.

Han døde jo. Alt håb om et bedre liv, en bedre verden, var jo knyttet til ham.

Der stod de så med knuste drømme og smadrede håb.

Når man tænker over det, har Jesus faktisk ved flere lejligheder sagt til dem, at han skulle dø og opstå fra de døde. Det er sagt ret klart.

De har også set ham opvække menesker fra døden, med opvækkelsen af Lazarus som det måske klareste eksempel, fordi Lazarus netop havde været død i nogle dage og kommer vaklende ud af sin grav.

De havde set Jesus dø sammen med forbryderne på Golgatha.

Jeg ved jo ikke, hvad de har tænkt eller følt, men et godt gæt vil være, at de har følt sige lige så forladte af Gud, som Jesus gjorde umiddelbart inden han døde.

Påsken er historien om, at når alt tilsyneladende er tabt, så er Gud stadig på færde - eller netop på færde.

Det er almindeligt i mørket, i mødet med lidelsen, at føle sig forladt at Gud.

Men at man ikke kan mærke eller se Gud, er ikke det samme, som at Gud ikke er der i lidelsen sammen med os.

Påskeden handler netop om, at Gud aldrig forlader os, ikke i lidelsen og heller ikke i døden.

Nu gryr en ny dag. Det er tredjedagen. Det værste chok har lagt sig, kvinderne er måske allerede begyndt at nyorientere sig, begyndt at finde ud af, hvordan vi så skal leve, nu hvor Jesus er død.

Maria og Maria Magdalene er kommet ud til graven. evangelierne har lidt variationer i historierne om påskemorgen, men det må du selv læse dig til.

Hos Mathæus er der fuld tryk på.

Der kom et kraftigt jordskælv, ligesom da Jesus døde, og en Herrens engel kommer ned fra himlen og og med de overnaturlige kræfter, som skal til, vælter han stenen bort og sætter sig på den.

Hans udsenede var som lynild, og han tøj hvidt som sne. De der holdt vagt, stærke soldater, blev skrækslagne og gik helt i sort. Matthæus skriver, at de blev som døde.

Englen henvender sig direkte til kvinderne: «»Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans

disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.”¹

Jeg lægger mærke til, at vagterne stod der, da englen kom. Vi kan altså forvente at de har været der hele tiden.

Da englen vælter stenen fra, er det ikke for at Jesus kan komme ud, men for at kvinderne kan komme ind og se mere deres egne øjne, at Jesus er opstået fra de døde.

Jeg lægger også mærke til at englen, som det første siger til dem, at de ikke skal frygte.

Frygt får os til at reagere på urinstinkterne, og nogen gange får vi tunnelsyn af det.

For det værste er der ikke noget at være bange for. “Frygt ikke”, rummer også en invitation til at være til stede i stedet for at flygte.

“Frygt ikke” inviterer kvinderne til at være tilstede og sansede med alt, hvad der er givet dem.

For at kunne tro og rumme opstandelsen er man nødt til at være fuldt og helt tilstede, og åben for mere end det man kan se og høre.

Kvinderne skynder sig fra graven, for at fortælle disciplene om det fantastiske, som de har set. Matthæus fortæller os at de løber derfra med sammensatte følelser: Frygt og stor glæde.

¹ Matt 28,5-7

5 af 6

Dermed er hele følelsespektret i brug. Ikke en gang for kenderne, som var der, er det entydigt hvad man skal føle og tro om opstandelsen.

Matthæus kunne have fremstillet en historie, som hed at de så og de troede. Bum færdig. Men det er ikke det, der sker i Matthæusevangeliet, her er det okay, at der er kompleksitet.

Og så kommer Jesus dem i møde. (Snak om forekommende nåde) Godmorgen hilser han dem med. Måske er det mødet med englen, der har forberedt dem sådan, at de ikke går i panik og stikker af. De falder på knæ og tilbeder ham.

Selv i den situation, hvor de tilbeder Jesus, siger Jesus til dem: "Frygt ikke!"

Hvorfor gør han det?

Jeg tror, han gør det, fordi Jesus godt ved, at opstandelsen fra de døde er så stort et mirakel og så langt fra vores virkelighedsopfattelse, at ethvert tænkende menneske, og man tænkte altså også den gang, udfordres af at tro og rumme opstandelsen fra de døde.

Her til slut vil jeg sige, at opstandelsen er en ny begyndelse.

Opstandelsen er en ny virkelighed, idet den indvarsler, at Guds rige breder sig blandt os. Opstandelsen giver nyt liv, der hvor døden (tilsyneladende) råder.

6 af 6

Åbner vi øjenene ser vi døden mange steder. Ukraine, helt åbenlyst, i døende relationer, grådighed, i klimaet, fattigdom..... Døden har mange ansigter.

Døden er nok det mørkeste mørke, vi kan forestille os, men det er der, hvor Guds magt udfolder sig og udstiller at Guds nåde er stærke end dødens brod.

Det er altså en gave, at kunne tro at vi kan leve livet frit, fordi Guds kærlighed altid vil vinde. Og det vil den gøre om vi end dør.

Det tror jeg, og det er derfor at påskemorgen er den vildeste festdag.- Det skal fejres.

At tro på opstandelsen er der ikke det samme som at forstå den. Vi behøver ikke altid at forstå, når vi gives en gave.

Glædelig påske

Amen!